

Una política cultural per construir país i sistema

Publicat per [Interacció](#) [1] el 25/11/2010 - 10:32 | Última modificació: 30/04/2026 - 12:58

L'informe *Cultural Policy in Catalonia* (2010), elaborat segons la metodologia del Consell d'Europa/ERICarts, ofereix una lectura sistemàtica del model cultural català en un moment de consolidació institucional i expansió de les polítiques públiques. No és un text interpretatiu en el sentit assagístic, sinó un exercici de descripció estructurada que respon a una voluntat clara: situar Catalunya dins els marcs europeus de comparació i fer visible la seva capacitat d'acció cultural com a entitat sense estat.

El document parteix d'un eix fort. La política cultural no es presenta només com una política sectorial, sinó com un instrument central en la construcció nacional. Aquesta idea travessa el relat històric: des de la Mancomunitat i la Generalitat republicana fins a la recuperació democràtica, la cultura apareix vinculada a la llengua, a les institucions i a la capacitat d'autogovern. La dictadura franquista es descriu com una interrupció d'aquest procés, marcada per la repressió cultural i lingüística, i el paper de la societat civil emergeix com a mecanisme de resistència i continuïtat.

Amb la democràcia i l'Estatut de 1979, el sistema cultural es reorganitza sobre una arquitectura institucional complexa. L'informe posa èmfasi en la distribució multinivell de competències, amb un protagonisme destacat de la Generalitat, però també amb un pes rellevant dels municipis i les diputacions. Aquesta dimensió és clau: la política cultural catalana es construeix com una suma d'accions públiques coordinades, més que com una política centralitzada.

En termes d'orientació, el model combina diversos vectors. D'una banda, el reforç de la identitat cultural i lingüística, que continua sent un objectiu explícit. De l'altra, el desenvolupament d'infraestructures i equipaments, amb una aposta sostinguda des dels anys vuitanta per crear xarxes culturals al territori. A això s'hi afegeix, amb més intensitat a partir dels anys noranta, el suport a les indústries culturals i la internacionalització, que connecta la cultura amb la lògica econòmica i de projecció exterior.

El document també reflecteix una evolució en les formes de governança. Es descriu l'emergència de nous partenariats entre sector públic i agents privats, així com la creació d'organismes com el Consell Nacional de la Cultura i de les Arts (CoNCA), que introdueixen elements d'autonomia i mediació en la presa de decisions. Paral·lelament, es reforcen les polítiques de comunicació i mitjans com a instruments per ampliar l'accés i consolidar un imaginari cultural compartit.

El resultat és un model que aspira a integrar cultura, identitat, economia i projecció internacional. L'informe el presenta com una trajectòria coherent, tot i que deixa entreveure tensions: la dependència de recursos públics, la necessitat de cooperació entre nivells de govern i la dificultat d'articular un sistema cultural equilibrat en tot el territori. En aquest sentit, més que tancar un diagnòstic, el text fixa un marc des d'on llegir les polítiques culturals catalanes en relació amb Europa i amb els seus propis límits.

Referència

Villarroya, A. (2010). *Política Cultural Catalunya 2010*. Barcelona: Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya.

[Text complet \(pdf\)](#) [2]

Categories: Informe

Categories: Informes i documents

Etiquetes: polítiques culturals

Etiquetes: governança cultural

Etiquetes: planificació cultural

Etiquetes: desenvolupament territorial

Etiquetes: valor públic de la cultura

- [3]

URL d'origen: <https://interaccio.diba.cat/blogs/2010/politica-cultural-cat>

Enllaços:

[1] <https://interaccio.diba.cat/members/interaccio>

[2] <https://interaccio.diba.cat/sites/interaccio.diba.cat/files/2010-11-25.pdf>

[3] <https://interaccio.diba.cat/node/4902>